

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Και οα δηγήθηκε ο πάτερ Παΐσιος τη δική του την ιστορία, γύρισαν όλοι κ' είδαν τον πάτερ Καλλίνικο, και τον παρακάλεσαν να πη κι αυτός την καλύτερή του την ιστορία, τώρα που αποφασίσανε να νά μείνουν ως τα μεσάνυχτα.

Πιάνει τότες ο πάτερ Καλλίνικος τα ψαρά του γένεια, συλλογίζεται λιγάκι, γίνεται σιγά σιγά σοβαρός, κι άρχινάει:

«Θα σάς πω, αδέρφια, παράξενη ιστορία. Θέλετε πιστέψτε την, θέλετε μην την πιστέψτε. Είναι όμως αληθινή. Ψέματα γιατί να σάς πω; την αλήθεια θα πω.

Είμαι τώρα εξηντάρης κι άπάνω. Είμουν τότες ως είκοσι. Είμουν ως είκοσι, και ταξίδευα σε μικρή βαρκοούλα μέσα σε μία μεγάλη, μεγάλη, και κάποτε πολυτάραχη λίμνη. Είμουν μοναχός μου μες στη βαρκοούλα. Είχα ξεκινήσει από ένα μέρος, με σκοπό να πάω γύρω τη λίμνη, και να γυρίσω στο ίδιο μέρος, κ' ύστερα να ξαναβγω στη στεριά. Κάθισα στο κουπί, και πήγαινα μπρός. Είταν ήσυχα τα νερά, κι ο ουρανός καθρεφτιζότανε μέσα γαλάζιος. Κάποτε, σαν κουράζουμουν, τάφηνα τα κουπιά, και πήγαινε η βαρκοούλα καταπώς ήθελε. Ύστερα ξανάρχισα πάλι, και πήγαινα μπρός. Μήτε άνεμος, μήτε κύματα, μήτε ρέματα. Χαρά Θεού άπάνω στη λίμνη, τριγύρω όμως, άπάνω στην άπέραντη τη στεριά, ήταν καθισμένη πυκνή καταχνιά, τόσο πυκνή που άλλο δεν έβλεπες παρά τα σιδερένια τα κάγκελα, που χώριζαν όλοτρόγυρα τη λίμνη από τη στεριά.

Πλήθος άλλες βαρκοούλες μέσα στη λίμνη, άλλες, μ' έναν και μοναχ' επιβάτη, άλλες μεγαλύτερες, με πολλούς. Άλλου χαρές και τραγούδια, άλλου κλάματα και φωνές. Άλλου πάλι σιωπή, ήσυχία και κουπί. Τέτοια είταν κ' η δική μου η βαρκοούλα, μόνο που άκουγα γύρω μου μόνο τις χαρές, και θλίψη και μ'ά δεν πλάκωνε την ψυχή μου, και μήτε την καταχνιά συλλογιόμουν, τι να είναι και γιατί κατέβηκε, μήτε στις φωνές πρόσεχα των κουρασμένων και των βασανισμένων, που έπρεπε να πάωρον μεγάλο γύρο γιά να βρούνε στεριά, κ' έπρεπε να βασανιστούνε με το κουπί, γιατί πανιά δεν είχαν οι πιώτεροι, ή, κι αν είχαν, τάγερν πάντα δεν τους φυσούσε.

Κ' έτσι πήγαινα σιγά σιγά γύρω, μόνο που κουράζουμουν κ' εγώ συχνά πυκνά, κι άφηνα τότες τη βαρκοούλα μου να πηγαίνη καταπώς ήθελε.

Κ' εκεί που πήγαινε η βαρκοούλα καταπώς ήθελε, βρέθηκε πλάγι πλάγι με μία άλλη βαρκοούλα που πήγαινε και κείνη με δίχως μεγάλη βία.

Είχε αυτή η βαρκοούλα μέσα της μία κοπέλλα, κ' είταν κι αυτή μοναχή της. Όμορφη πολύ κοπέλλα δεν είτανε, μα είτανε δροσερή, και φαίνονταν και καλόγνωμη.

Ξέχισα να σάς πω, πώς σαν αντίμωσα τη βαρκοούλα με το κορίτσι, είμουν ως είκοσιέντε χρονώ. Μή χαμογελάτε. Πέντε χρόνια γερό κουπί. Και τα νερά όχι πάντα καθρέφτης, μόνο κάποτες και βαθιά ταρασμένα. Μα εγώ σαν είδα πλάγι μου τη βαρκοούλα με το κορίτσι, ξεχνώ το κουπί, τα ξεχνώ όλα και κάθουμαι και βλέπω, και θαυμάζω, και λατρεύω τη νιότη της και την παρνευτική της δροσιά. Ξεχνάει τα κουπιά του και το κορίτσι, και γυρίζει και με κοιτάζει κι αυτό με γλύκα και με καλωσύνη πολλή. Κ' έτσι βλέπαμε ένας τον άλλο να μερικόν καιρό, και μ'ας φαίνονταν η λίμνη άλλο τόσο όμορφη, άλλο τόσο γαλάζια. Ός κ' η καταχνιά μ'ας φαίνονταν όμορφη και οα διάφανη, και θαρ-

ρούσαμε τότες τότες πώς βλέπαμε άποκάτω της λειβάδια καταπράσινα και μαγευτικά. Κι άπάνω σε κείνη τη γλύκα και τη λαχτάρα, βρέθηκαν οι δυο βαρκοούλες κοντά κοντά, και δίχως να το νοιώσουμε, έγιναν μία μεγαλύτερη βάρκα κ' οι δυο.

Την καμαρώναμε τη μεγάλη τη βάρκα μας. Καθίσαμε πλάγι πλάγι, την άφησαμε να πλανιέται στα νερά μοναχή της, και κοιτάζαμε ένας τον άλλον, και αγαπιούμαστε, και φιλούμαστε.

Ός τόσο η βάρκα έπρεπε να πάωρη το γύρο της. Κάθισα λοιπό στα κουπιά, κ' είπα της καλής μου, κείνη κουπιά να μην τραβάη, που δεν είταν πολύ δυνατή, μόνο να συγγιζή τη βάρκα.

Συγγιζέ λοιπόν η κοπέλλα τη βάρκα, κ' εγώ τραβούσα τα κουπιά με δύναμη και με θέληση, δίχως να τονε συλλογιόμαι τον ίδρω που με περέχυνε.

Κ' έτσι πηγαίναμε μπρός. Και κεί που πηγαίναμε μπρός (πρέπει να είμουν τώρα ως τριάντα χρονών, κι ως είκοσιέντε η καλή μου), βρέθηκε έξαφνα ένα μικρό μικρό βαρκοούλακι στο πλάγι μας, μ' ένα παχουλούτσικο αγγελούδι μέσα, που μήτε κουπιά τραβούσε, μα μήτε είχε και κουπί το βαρκακι του, μόνο άνεβοκατέβαινε άπάνω στα κύματα σαν καρυδόφυλλο, στρογγυλούτσικο κι άλαφρό. Και κολλημένο καθώς φαίνότανε με τη βάρκα μας, ώσπου να γυρίσης να δής, έγινε κι αυτό ένα με κείνη, κ' είμαστε τώρα τρείς επιβάτες. Κ' η καλή μου το πήρε στην άγκαλιά της και το βύζανε με λαχτάρα, και γώ, δός του και τραβούσα κουπί, και δεν τόλμουσα πιά ν' άφήνω τη βάρκα να πηγαίνη καταπώς ήθελε.

Και βύζανε βύζανε το μικρό, έγινε μεγάλο παιδί, και σε λιγάκι σωστό άγώρι, ως δέκα χρονών. Κ' είμουν και γώ σαραντάρης στα χρόνια, και πενηνταρίτης στην κουράση, από τράβα τράβα κουπί. Κ' έγινε κ' η καλή μου σωστή γυναίκα, πάντα νόστιμη, πάντα καλόκαρδη, όσο κι αν είτανε χλωμή, που όλο νοιάζονταν τάγωράκι της.

Και κάποτες από την πολλή την κουράση και την έννοια, λέγαμε, ως χαλαρώνουμε πότε πότε και τα κουπιά, κι ως ξεκουραζούμαστε θαρώντας τη λίμνη και τις άμετριες βάρκες άπάνω της. Και κάμνοντας έτσι μ'ας άρεσε, και το ξανακάναμε, κι άφήγαμε μ' άλλα λόγια τη βάρκα να πηγαίνη καταπώς ήθελε.

Κ' έγινε μία φορά να σηκωθή έξαφνα άνεμος πολύ δυνατός, και να φουσκώσουν τα κύματα. Και μαζευτήκανε σύννεφα μεγάλα και μαύρα στον ουρανό, κ' η λίμνη από γαλάζια έγινε μολυβιά. Κι άνεβοκατεβαίνανε πάνω στα κύματα βάρκες πολλές, και φώναζε ο κόσμος, κι άλλο δεν άκουγες παρά κλάματα. Και μ'ας έπιασε τρόμος μεγάλος, κ' έτρεξα στα κουπιά. Κι από την πολλή μου τη βία και τη στενοχώρια, έσπασε τόνα το κουπί κ' έμεινα μ' ένα κουπί μοναχό. Και καθώς πολεμούσα να πάω μπρός με τόνα το κουπί, ήρθ' ένα κύμα και έβασα μεσα στη βάρκα, και μόνο που δεν τηνε βούλιαξε. Και πήρε η καλή μου το μικρό της και τάγκάλιασε, παρακαλώντας την Παναγιά να μ'ας γλυτώση.

Τότες πρέπει να σάς πω πώς γύρω στη λίμνη κείνη είναι ένας Δράκος που όλο την τριγυρίζει, κι άπάνω από τα σιδερένια τα κάγκελα τραβάει πότε πότε μ' ένα γάντζο όποιο να θέλει, και τονε βάζει μέσα στην καταχνιά.

Εκείνη την ώρα τριγυρίζε ο Δράκος κοντά μας, και με χαρά άγρια

και δαιμονική γάντζωνε, όλο γάντζωνε κ' έπαιονε μέσα στην καταχνιά πολλούς επιβάτες από μέσ' από τη φοροτουνιασμένη λίμνη. Και κεί που παρακαλούσε την Παναγιά η καλή μου, κέρφει ο γάντζος άπάνω στα γώρι, και το παίρνει από την άγκαλιά της και χάνηκε τ' άγωράκι μέσα στην καταχνιά. Κ' έμεινε η καλή μου δίχως παιδί, και μυρολογούσε. Κ' είταν τέτοια μυρολογία γεμάτος ο άγέρας τριγύρω. Και κεί που μυρολογούσε, περνάει από κοντά μας μία γλήγορη βάρκα, μ' εν' άγριο άνθρωπο μέσα της όλομόναχο. Και καθώς περνούσε, σκύβει ο άγριος άνθρωπος και παίρνει την άκριβή μου και χάνετ' από μπρός μου σαν άστραπή. Και μένω μοναχός μου στην έρημη τη βάρκα, έτοιμη τώρα να βυθιστή. Και παρά να βυθιστώ και γώ, πηδω άπάνω στα κύματα, κι άρχίζω άπελπισμένος να κολυμπώ. Και κεί που κολυμπούσα, και βοήθεια δεν εύρισκα πουθενά, αν και βάρκες περνούσαν άμετριες, βρέθηκε το σπασμένο μου το κουπί και τάγκάλιασα, να σωθώ. Κι άγκαλιάζοντας το κουπί άρχισα να συνεφέρνω, και μου ήρταν τότες τα δάκρια, πώς ως τώρα δεν τάφηνε να τρέξουν το βάσανο το πολύ. Έλπίδα πιά δεν είχα, δύναμη δεν είχα μήτε κατά τις άλλες τις βάρκες δε γύριζα πιά να κοιτάξω, μόνο πήγαινα καταπώς με τραβούσε το ρέμα. Κι άρχισε πάλι έξαφνα να παταπέφτη ο άνεμος και να συχάζη η λίμνη. Κι άρχισα να σηκώνω κε-

φάλι και να βλέπω τριγύρω, μήπως κι άνταμώσω τώρα επιβίτη που να με λυπηθή. Και τότες άνηκε έξαφνα μπροστά μου βάρκα μεγάλη και μαύρη, με μεγάλο και μαύρο στανυρό στη μέση, και γεμάτη μαυροφορεμένους επιβάτες, μα καλούς και πονετικούς. Μ' είδαν αυτοί και με λυπηθήκαν, και με πήρανε μέσα, και με γλύτωσαν, και με κάμανε να λησμονήσω τα μεγάλα βάσανα μου.

Στάθηκε δω ο πάτερ Καλλίνικος, και δεν μπορούσε να πάη μπρός από τη βαρειά του τη λύπη.

—Και θα μείνεις, χουσε μου Καλλίνικε, εδώ μέσα, του λέω τότες εγώ, ώσπου να φτάσουμε στο μέρος όποθε ξεκινήσαμε όλοι, εκεί που ο Δράκος, θέλει δε θέλει, θα μ'ας πάωρη όλους στην καταχνιά, που σκεπάζει άθάνατες όμορφιές.

Άργύρης Έφταλιώτης

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ν. Πολιουδάκιν AMBRIDGE
Εύχαριστούμεν θερμώς δια την εϊσφοράν σας. Σας παρακαλούμεν φροντίσετε και δι' άλλους συνδρομητάς.

κ. Χ. Γ. και δι' όσους μ'ας έρωτούν. Η διεύθυνσις του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Μιχαήλ Ψελλού είναι: AG. KARAMBASSIS P. O. BOX 55 TANGA - EAST - AFRICA. TANGANYIKA TERRITORY.

Τύποις Ι. Γιαννακουδάκι

Ο ΑΛΕΥΡΟΜΥΛΟΣ κ. Ι. ΖΑΧΑΡΙΟΥ & ΣΙΑ

πωλεί εις τιμάς της ημέρας

Σιτάλευρον με άποπιτύρωσιν 8 ο)ο	χονδρικώς Δρ. 10.40
	λιανικώς » 10.60
Ένιαίον με άποπιτύρωσιν 20 ο)ο	χονδρικώς Δρ. 10.80
	λιανικώς » 11.10
Κριθαράλευρον άποπιτουρωμένον 20 ο)ο	χονδρικώς Δρ. 6.80
	λιανικώς » 7.
Αυστραλιανά	χονδρικώς Δρ. 11.10
	λιανικώς » 11.30

Άπό 1000 όκάδας και άνω ιδιαίτερα Συμφωνία

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΩΡΓΟΥΣ

Έπειδή διάφοροι επιτήδειοι ενδιαφερόμενοι διεκδίδουσι σκοπίμως ότι δεν συμφέρει έφέτος ή χρήσις του Αμερικανικού χημικου λιπάσματος «Αμμοφώσ» συνεπειν του έπιβληθέντος θηρυτέρου δασμοδ, δια την έπιβλήην του όποιου οι εν λόγω ενδιαφερόμενοι ειργάσθησαν λυσώδως προς μεγίστην ζημίαν της γεωργικής προόδου της χώρας μας, δηλοδμεν ότι ο εν Νέα Γόρκη Ηιομηχανικός Κολλοσσός ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΣΥΝΑΜΙΑ ΚΟΜΠΑΝΙ έξέπεσε τας δις την Έλλάδα τιμάς προς υπερχάλυψιν του έπιβληθέντος δασμοδ.

Τεθελς ούτω έκτός συναγωνισμοδ άπεφάσισε να πηράσχη προσέτι σημαντικας έκπτώσεις και τετραμήνουσ προθεσμίας έξοφλήσεως δια τραπεζιτικών έγγυητικών ΑΤΟΚΩΣ ύπερ των Γεωργικών Συνεταιρισμών και Ένώσεων.

Ούτω διεφεύδοντι και την φροράν κύστην αι έλπίδες εκείνων, οι όποιοι εις ουδέμειν άπολύτως έκπτωσιν προθεμιών ενεργείας διατάξουσι, βλέποντες ότι τούδ άφαιροδνται τα εύκολα μέσα της απομυζήσεως του ιδρώτος και του αίματος των Έλλήνων Γεωργών και ότι το ύπ' αυτόδς έθνος διερχώδ κλονίζεται.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΥ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ & ΣΙΑ

Άντιπροσώπου εν ΡΕΘΥΜΝΗ

ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΣΥΝΑΜΙΑ ΚΟΜΠΑΝΥ

Ούτινες και επί τη εύκαιρία άγγέλλουσιν ότι έφθασε και πηρελήφθη ή πρώτη άποστολή των θρυμασίων λιπασμάτων

ΑΜΜΟ ΦΩΣ

και πωλοδντι εις τιμάς άσυναγωνίστουσ